

των, καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν οὕτω ἀποκαλουμένων «πνευματικῶν ἀγωνιστῶν», «ἀγιαστικῶν», κλπ.), ἐλάχιστον γνωρίζουσι περὶ τῶν ἀληθῶς πνευματικῶν ἀγώνων καὶ νικῶν, διότι οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν οὐδέποτε ἔκαμον τὴν προσήκουσαν ἀφιέρωσιν, καὶ οὐδέποτε ἔλαβον τὸ ἅγιον Πνεῦμα τῆς ἀληθείας. Τινὲς ἐξ αὐτῶν ἀφιέρωσαν ἑαυτοὺς εἰς τινα Ἐκκλησιαστικὴν φατρίαν, καὶ ἔλαβον φατριαστικὸν πνεῦμα ἀγάπης πρὸς τὴν φατρίαν, πνεῦμα ἀφοσιώσεως εἰς τὴν φατρίαν, ὑπηρεσίας καὶ θυσίας ὑπὲρ τῆς φατρίας, κλπ. Ἄλλοι δὲ ἔχουσιν ἀναγνωρίσει μίαν ἢ καὶ περισσοτέρας ἠθικὰς ἀρχάς, καὶ ἔχουσιν ἀφιερῶσει ἑαυτοὺς εἰς τὸ νὰ μὴ παραβιάσωσιν ποτε τοὺς ἠθικὰς αὐτοὺς κανόνας οἱ τοιοῦτοι, ἐπομένως, ἔλαβον τὸ πνεῦμα τῆς ἠθικολογίας, τὸ πνεῦμα τῆς αὐταρκείας καὶ αὐτοδικαιώσεως. Ἄλλοι, πάλιν, ἐξεχώρισαν δι' ἑαυτοὺς ἀρετὴν τινα τὴν ὁποίαν λατρεύουσι, καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ὁποίας ἔλαβον, — τὴν ὑπομονὴν, ἐπὶ παραδείγματι, καὶ αἰσθάνονται τελείως ἱκανοποιημένοι, ἐὰν κατώρθωσαν νὰ ἀποκτήσωσι καλὸν τινα βαθμὸν ὑπομονῆς καὶ τὸ πνεῦμα αὐτῆς. Ἄλλοι ἀφιερῶνουσιν ἑαυτοὺς εἰς τὸ νὰ «ἐργασθῶσι» διὰ τὸν Χριστόν, καὶ φαίνονται ἠὲ χαριστημένοι μόνον ὁπόταν εὐρίσκονται εἰς θορυβώδη κίνησιν καὶ δρᾶσιν ἐλαχίστην σημασίαν ἔχει δι' αὐτοὺς τὸ ὁποίου εἴδους ἔργον εἶναι τοῦτο, ἐφ' ὅσον δὲν φαίνεται ὅτι ἐξυπηρετεῖ φανερῶς τὸν Διάβολον, καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει πολὺ τοιούτον ἔργον, καὶ αὐτοὶ κατέχουσιν ἐξοχὸν εἰς αὐτὸ θέσιν δὲν εἶναι τόσον τὰ ἀποτελέσματα τοῦ τοιοῦτου ἔργου τὰ ὁποῖα τοὺς ἐνδιαφέρουσι, καὶ συνεπῶς εἶναι τελείως ἠὲ χαριστημένοι νὰ «δέρωσι τὸν ἀέρα», ἐλπίζοντες ὅτι ἐπὶ τέλος θὰ εὕρωσιν ὅτι δὲν ἐπροξένησαν μεγάλην βλάβην ἢ ζημίαν. Διὰ τοὺς τοιοῦτους, τὸ νὰ δαπανήσωσι χρόνον πρὸς μελέτην τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ ὅπως ἐξακριβώσωσι τὸ εἶδος τῶν ἐργατῶν τοὺς ὁποίους ζητεῖ ὁ Θεός, καὶ τὸ εἶδος τοῦ ἔργου τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ νὰ γίνηται, ἠθέλεν εἶσθαι δι' αὐτοὺς παράβασις τῆς διαθήκης τῆς ἀφιερώσεώς των διότι αὐτοὶ ἀφιέρωσαν ἑαυτοὺς νὰ ἐργάζωνται, καὶ αἰσθάνονται ἐγκαρδίως ἱκανοποιημένοι μόνον διὰν διατελῶσιν εἰς πυρετώδη διέγερσιν. Ἄλλοι, σοφώτεροι οὗτοι, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀληθῶς σοφοί, ἀφιερῶουσιν ἑαυ-

τούς εἰς ἰδιαίτερόν τι εἶδος ὑπηρεσίας πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἄνθρωπον—ὑπηρεσίαν τὴν ὁποίαν αὐτοὶ φρονοῦσιν ὅτι ἀναγκαιοῖ αὐτοῖς ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην. Ἐὰν ἀφιεροῦσιν ἑαυτοὺς εἰς « ἔργον ἐγκρατείας », ἐμφοροῦνται τοῦ πνεύματος τοῦ ἔργου αὐτοῦ, καὶ ἔχουσι συνεπῶς οἰανδήποτε εὐλογίαν συνεπάγεται τὸ ἔργον αὐτό. Ἡ, ἐὰν ἀφιεροῦσιν ἑαυτοὺς εἰς ἔργον κοινωνικῆς ἀναμορφώσεως, ἀποκτιῶσι τὸ πνεῦμα τῆς κοινωνικῆς ἀναμορφώσεως καὶ τὰ ἀγαθὰ ταύτης.

Πᾶσαι αἱ τοιαῦται ἀφιερώσεις, καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν ἀπορρέον πνεῦμα ἢ διάθεσις, ἔχουσι καὶ καλὰς καὶ πονηρὰς ἐπιδράσεις ἢ ἐπιρροάς. Οἰαδήποτε ὁμῶς ἐκ τῶν τοιούτων ἀφιερώσεων εἶνε ἀσυγκρίτως καλλιτέρα τῆς ἀφιερώσεως εἰς τὸν πονηρὸν καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. Οἰαδήποτε ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀπείρως προτιμωτέρα τῆς ἀφιερώσεως εἰς τὸ ἐγὼ καὶ τὸ συνοδεῦον αὐτὸ πνεῦμα τοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ τῆς ἰδιοτελείας. Καὶ οἰαδήποτε ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀπείρως καλλιτέρα ζωῆς ἄνευ σκοποῦ, εἰς μηδὲν ἀφιερωμένης. Ἄλλ' οὐδεμία τῶν ἀφιερώσεων αὐτῶν δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν ἐν ταῖς Γραφαῖς διδασκομένην ἀφιέρωσιν, τὴν ἐξεικονιζομένην διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἀνθρωποῦ τοῦ κόσμου, ὅστις εἶναι τὸ ὑπόδειγμα τοῦ σώματος αὐτοῦ, τῆς Ἐκκλησίας. Αὕτη, ἡ ἀληθῆς ἀφιέρωσις, καὶ μόνη φέρει εἰς τὴν καρδίαν τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τὸ ὁποῖον ὁ κόσμος δὲν δύναται νὰ λάβῃ.

Ἡ ἀληθῆς καὶ δικαία ἀφιέρωσις αὕτη διαφέρει πασῶν τῶν λοιπῶν. Αὕτη δὲν ἔχει εἰμὴ ἓνα βωμὸν πρὸ τοῦ ὁποίου κλίνει αὕτη κλίνει μόνον πρὸ τοῦ θελήματος τοῦ Ἰεχωβά, παραδίδουσα τὸ τε ἐγὼ καὶ τὸ θέλημα αὐτῆς ζῶσαν θυσίαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Κυρίου, ὡς τὴν λογικὴν αὐτῆς λατρείαν οὐδεμίαν ποιεῖται συνθηκολογίαν ἢ ἐπιφύλαξιν. Ἡ γλῶσσα δὲ τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν παντὸς μέλους τοῦ « βασιλείου ἱερατεύματος ». « Οὐκ ἦλθον ποιεῖν τὸ θέλημα τὸ ἐμόν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με ». « Ἴδου ἦκω, ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ, τοῦ ποιεῖσαι, ὁ Θεὸς, τὸ θέλημα σου ». Οἱ τοιοῦτοι γίνονται μέτοχοι τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου.

Οἱ ἀφιερῶσαντες τὸ θέλημα αὐτῶν, καὶ ἀποδεχθέντες ἀνεπιφυλάκτως τὸν Λόγον καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, διὰ Χριστοῦ, ἀποκαλοῦνται οὐράνιοι ἢ πνευματικοί. Οἱ τοιοῦτοι μεταμορφοῦνται εἰς τοιοῦτον βαθμόν, καὶ γίνονται τόσον καθ' ὀλοκληρίαν διάφοροι παρ' ὅτι ἦσαν κατὰ τὴν προτέραν γῆϊνὴν αὐτῶν κατάστασιν, ὥστε ὀνομάζονται νέα κτίσματα, καὶ τὸ τοιοῦτον ὄνομα δὲν θὰ ἦτο ποσῶς ἀκατάλληλον δι' αὐτοὺς καὶ ἂν οὐδὲν πλέον ἐσήμαιεν εἰμὴ τὴν ριζικὴν μεταβολὴν τῆς καρδίας, τὴν ὁποίαν οὗτοι ὑπέστησαν. Ἄλλὰ σημαίνει πολὺν περισσότερον τοῦτο σημαίνει ὅτι οὗτοι, οἵτινες ἐκλέγονται ἤδη ἐκ τοῦ κόσμου διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος τῆς ἀληθείας, καὶ οἵτινες προσέρχονται εἰς τὸν Θεὸν διὰ νέας καὶ ζωσῆς ὁδοῦ, ἧτις ἠνοίχθη διὰ τῆς μεγάλης ὑπὲρ ἅμαρτιῶν θυσίας, εἰσὶν ἀληθῶς νέα κτίσματα ἐν ἐμβρυώδει καταστάσει, ἢ εἰς τὴν θεϊαν φύσιν τελειοποιήσις τῶν ὁποίων ἀναμένει μόνον τὴν διὰ τῆς ἀναστάσεως μεταλλαγὴν των, εἰς τὸ τέλος τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἐξαρτωμένη ἀποκλειστικῶς ἐκ τοῦ ὄρου τῆς πιστότητος αὐτῶν, ὡς νέων κτισμάτων, εἰς τὰς ὁδηγίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Ἐν τούτοις ὁμως, ἡ νέα διανοητικὴ αὐτὴ δημιουργία, ἡ ὁ ἀνακαινισθεὶς νοῦς, τὸ ἔμβρυον τοῦ νέου κτίσματος, τὸ ὁποῖον θέλει ἀναπτυχθῆ εἰς τελείαν ὑπαρξιν ἐν τῇ ἀναστάσει, συνταυτίζεται εἰσέτι πρὸς ἀνθρώπινον σῶμα, καὶ οὕτω ὁ Ἀπόστολος λέγει περὶ τῆς τάξεως ταύτης, «Τὸν θησαυρὸν τοῦτον [τὸν νέον νοῦν, τὴν νέαν φύσιν] ἔχομεν ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν» (Β. Κορθ. δ'. 7). Ὁμιλῶν δὲ περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ὁ Ἀπόστολος διαβεβαιοῖ ἡμᾶς ὅτι, ὅταν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν κατοικία διαλυθῆ, θυσιασθῆ, νεκρωθῆ ἐν Χριστῷ, θὰ ἔχωμεν, οὐχ' ἥτιον, οἰκοδομὴν ἐκ Θεοῦ, οἱ καὶν νέαη, ἔνδοξον σῶμα, σύμφωνον καὶ κατὰ πάντα τρόπον κατάλληλον διὰ τὴν ἐνοίκησιν τοῦ νέου νοῦ καὶ τοῦ Πνεύματος του, τοῦ πνεύματος τῆς ἀγιότητος (Β. Κορθ. ε'. 1) ἐὰν ἀνήκωμεν μεταξὺ τῶν πιστῶν νικητῶν, οἵτινες ἐξακολουθοῦσι βαδίζοντες εἰς τὴν στενὴν ὁδὸν, εἰς τὰ ἴχνη τοῦ Ἀρχηγοῦ ἡμῶν, μέχρι τέλους τῆς παρεπιδήμου ταύτης ζωῆς.

Οἱ κάτοχοι τοῦ νέου αὐτοῦ νοῦ λέγονται ἔχοντες τὸ « πνεῦμα τοῦ σωφρονισμοῦ ». Δὲν ἐκπλησσομεθα δὲ βλέποντες ὅτι οἱ λαβόντες τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐν καλῷ μέτρῳ παρίστανται κατὰ πάντα τελειότεροι τὸν χαρακτήρα, — ἐν καλλιτέρα ἤδη ἰσορροπία κρίσεων καὶ σκέψεων παρὰ ποτε, ὅσονδήποτε καὶ ἂν τὸ τυφλὸν καὶ ἐχθρικὸν πνεῦμα τοῦ κόσμου διακηρύττει περὶ αὐτῶν « ὅτι ἔχουσι διαιμόνιον καὶ εἶναι παράφρονες », διότι ἐργάζονται, κοπιῶσι καὶ ἐντροφῶσιν εἰς πράγματα ἀόρατα εἰσεύι, αἰῶνια ἐν τοῖς οὐρανοῖς. — Β'. Τιμοθ. α'. 7, Ἰωάν. ι'. 20, σί'. 27.

Ἀπὸ ἀτομικῆς ἀπόψεως ἐξεταζόμενον τὸ ζήτημα εὐρίσκομεν ὅτι εἰς ἕκ τῶν μᾶλλον σοβαροτέρων ἐχθρῶν ἐκείνων οἵτινες ἀνεγεννήθησαν εἰς ἀγιότητα πνεύματος, μέσῳ τῶν θείων παραινέσεων καὶ ὑποσχέσεων, εἶναι τὸ κακὸν πνεῦμα τοῦ φόβου. Τοῦτο ἀγωνίζεται νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι πιθανὸν νὰ ὑπάρχῃ λάθος υ: εἴτε ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἐνέπνευσε τὰς μεγίστας καὶ τιμίας ἐπαγγελίας, ἢ ὅτι αὐταὶ δὲν εἶναι δι' ἡμᾶς, ἢ καὶ ὅτι, διὰ τινα αἰτίαν, οὐδέποτε εἶναι δυνατὸν νὰ τὰς ἀποκτήσωμεν. Πάντα τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ ὑπόκεινται εἰς τοιαύτην προσβολὴν ἐκ μέρους τοῦ κακοῦ αὐτοῦ πνεύματος τῆς ἀμφιβολίας καὶ τοῦ φόβου, τινὲς μὲν πολὺ ἐπιμόνως, ἄλλοι δὲ ὀλιγώτερον, καὶ πάντες ἔχουσιν ἀνάγκον νὰ ἀγωνισθῶσιν ἐρρωμένως κατὰ τοῦ ὀλεθρίου αὐτοῦ πνεύματος καὶ ἐξολοθρεύσωσιν αὐτό, ἵνα μὴ τοῦτο καταστήσῃ τοὺς καρποὺς τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἐπὶ τέλους σβέσῃ αὐτό — τὸ ἀπομακρύνῃ ἀφ' ἡμῶν καθολοκληρίαν.

Καὶ ἐν τούτοις, « τὸ πνεῦμα τοῦ φόβου » δὲν εἶναι οὔτε πνευματικὸς τις Θεὸς οὔτε πνευματικὸς δαίμων, ὅστις τυχὸν κατέλαβε τὰς καρδίας μας: εἶναι ἀπλῶς διανοητικὴ τις ἐπίδρασις, φυσικὴ διὰ πᾶν πεπιωκὸς πλάσμα ταπεινῆς διανοίας. Γεννᾶται δὲ ἐκ τῆς κατανοήσεως τῶν ἀτομικῶν ἡμῶν ἀτελειῶν καὶ τῆς ἡμετέρας ἀναξιότητος διὰ τὴν θείαν εὐνοίαν. Τὸ ἀντίδοτον τοῦ πνεύματος τούτου τοῦ φόβου εἶναι τὸ ἅγιον Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, καὶ αἱ ὁδηγίαι καὶ νουθεσίαι αὐτοῦ γενόμεναι ἀποδεκταὶ καὶ διακρατοῦμεναι ἐν πλήρει βεβαιότητι πίστεως. Τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας λέγει ἡμῖν ὅτι

ὑπῆρχον ὄντως ἰσχυροὶ λόγοι διὰ τὴν ἐν ἡμῖν ἐνοίκησιν τοῦ πνεύματος τοῦ φόβου ἀλλ' οἱ λόγοι ἐ εἶνοι δὲν ὑφίστανται πλέον, ἀφ' ἧς σιγμῆς προσήλθομεν εἰς Χριστὸν ὡς νέα κτίσματα. Ἀπομακρύνει δὲ τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἀπὸ τῶν ἀκουσίων ἡμῶν ἀδυναμιῶν ὑποδεικνύον ἡμῖν τὴν μεγάλην ἐξιλέωσιν καὶ συνδιαλλαγὴν τὴν ἐπιτελεσθεῖσαν παρὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ, καὶ παραπέμπει ἡμᾶς εἰς τοὺς λόγους τοῦ θεοπνεύστου Ἀποστόλου, λέγοντος: «Τί οὖν ἐροῦμεν πρὸς ταῦτα; Εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; ὅς γε τοῦ ἰδίου Υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτὸν [εἰς θάνατον], πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα [τὰ ἀναγκαιοῦντα] ἡμῖν χαρίσεται; Τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν Θεοῦ; Θεὸς ὁ δικαίων τίς ὁ κατακρινῶν; Χριστὸς Ἰησοῦς ὁ ἀποθανὼν [ὁ πληρώσας αὐτῶν τὴν ποινὴν, ὁ ἐπανορθώσας πάσας αὐτῶν τὰς ἐλλείψεις], μᾶλλον δὲ ἐγερωθεῖς [καὶ ὧν ἤδη ἐν δόξῃ καὶ ὑπερυψωμένος Χριστὸς], ὅς ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, ὅς καὶ ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν». — Ρωμ. η'. 31 — 34.

Ἐὰν τὸ «Πνεῦμα τῆς πίστεως», μία ἐκ τῶν φάσεων ἢ ἐνεργειῶν τοῦ «Πνεύματος τῆς ἀγιωσύνης», τοῦ «Πνεύματος τῆς ἀληθείας, προβάλλει οὕτω, γίνεται δὲ ἀποδεκτὸν καὶ διατηρεῖται ὑπὸ τοῦ νέου κτίσματος, ἢ κατὰ τοῦ πνεύματος τοῦ φόβου νίκη ταχέως κερδίζεται, εἰρήνη δὲ καὶ χαρὰ ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι τῆς πίστεως καὶ ἀγάπης καὶ τῆς εἰς Θεὸν πεποιθήσεως εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα. Οὐχ' ἦτιον ὁμοίως οἱ τοιοῦτοι ἀγῶνες καὶ πάλαι ἀνάγκη νὰ ἀναληφθῶσι κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὴν πείραν παντὸς Χριστιανοῦ. Ὀντως δὲ, τὸ πνεῦμα τοῦ φόβου» δύναται νὰ χρησιμεύσῃ πολὺτιμος ὑπηρετῆ. τοῦ νέου κτίσματος, καίτοι οὐδέποτε δέον νὰ εἶναι ἀνεκτὸν ὡς κύριος, οὐδέ ὡς φίλος, οὐδέ ὡς κάτοικος ἐν τῇ καρδίᾳ. Δυνάμεθα μόνον νὰ καταστήσωμεν αὐτὸ ὡς κύνα φύλακα ἔξωθεν τῶν καρδιῶν ἡμῶν, καὶ ἐκεῖ δύναται νὰ παράσχη χρῆσιμους ὑπηρεσίας, καλῶν τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰς τοὺς κλέπτας καὶ λησιτάς, οἵτινες ἔρχονται κρυφίως νὰ ληστεύσωσι τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀγιότητος, χαρᾶς, εἰρήνης, ἀγάπης καὶ τῆς μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν συγκοινωνίας. Καὶ ὡς ὁ

Ἀπόστολος προτρέπει, «ἄς φοβηθῶμεν» τὰς ἐξωτερικὰς ἐφόδους καὶ προσβολὰς ἀφοῦ διηρυθίσασαμεν καλῶς τὰς πρὸς τὸν Θεὸν σχέσεις ἡμῶν, διὰ τῆς ἀποβολῆς πάσης ἀντιτιθεμένης εἰς τὸ θέλημα αὐτοῦ ἐπιρροῆς καὶ λήψεως τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν. Ἄς φοβηθῶμεν μήπως, ἐνῶ παρασκευαζόμεθα νὰ ἐξέλθωμεν μετὰ τοῦ Νομφίου εἰς τὴν ἀνατέλλουσαν πρωΐαν, φανῆ τις ἐξ ἡμῶν ὅτι ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς νωθρότητος, τοῦ πνεύματος τῆς ἀκηδίας καὶ ἀμεριμνησίας, τοῦ πνεύματος τοῦ ὕπνου, καὶ τοιουτοτρόπως, ὡς αἱ «μωραὶ παρῦένοι», εὐρεθῆ ἀνέτοιμος διὰ τὸ μέγα γεγονός «τοῦ γάμου», διὰ τὸ ὁποῖον ἐγένοντο πᾶσαι ἡμῶν αἱ προετοιμασίαι.

Ἄς ἐνθυμώμεθα δ' ἀκολούθως ὅτι, ὅσον δήποτε καὶ ἂν εἶναι χρήσιμον ὡς ὑπηρέτης, τὸ πνεῦμα τοῦ φόβου δὲν εἶναι ἐκ Θεοῦ, καὶ οὐδέποτε πρέπει νὰ τῷ ἐπιτραπῆ ἡ εἴσοδος ἐντὸς τῆς ἐπαύλεως τῆς Χριστιανικῆς καρδίας, ἡ ὁποία δέον νὰ παραχωρηθῆ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν κατοχὴν τῶν διαφόρων μελῶν τῆς οἰκογενείας τοῦ ἁγίου Πνεύματος, — τῆς ἀγάπης, τῆς χαρᾶς, εἰρήνης, κλπ. διότι ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω διώκει τὸν φόβον, ὡς ἐπίσης καὶ πάντα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀνοσίου καὶ ἀνιέρου πνεύματος, — τὴν ὀργὴν, τὴν κακίαν, τὸ μῖσος, τὸν φθόνον, τὸν φόβον, τὴν δυσαρέσκειαν, τὴν ὑπερηφανίαν, τὰς κοσμικὰς φιλοδοξίας, κλπ. Ὁ δὲ Ἀπόστολος διακηρύττει ὅτι «ὁ Θεὸς οὐκ ἔδωκεν ἡμῖν Πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμεως καὶ ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ.»— Β'. Τιμόθ. α'. 7.

Ἡ προσβολὴ ἐνίοτε ἐπέρχεται ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν — φόβος τῶν φίλων, φόβος τοῦ κόσμου, κλπ. ἀπροθυμία, ἀθελησία νὰ ἐμπιστευθῆ τις εἰς τὸν Θεὸν δι' ἄλλους, καίτοι ἔχει προθύμως καὶ θέλει νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς Αὐτὸν δι' ἑαυτὸν. Καὶ τοῦτο, ἐπίσης, εἶναι ἄξιον λόγου ζήτημα, διότι ἐκδιώκει κατὰ μέγα μέρος τὸ πνεῦμα τῆς εἰρήνης καὶ χαρᾶς, καὶ δίδει ἐσφαλμένην διεύθυνσιν εἰς τὰς ἐνεργείας ἡμῶν καὶ πράξεις. Τὸ «πνεῦμα αὐτὸ τοῦ φόβου» ὑπαγρρεύει, ὅτι εἶναι μέγα σφάλμα τὸ φρονεῖν ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ πάντων, καὶ εἶναι μεγάλη εἰκοτολο-

γία καὶ οἷσις τὸ πιστεύειν ὅτι πάντες δέον ν' ἀπολαύσωσι τελικῶς εὐλογίαν τινὰ εὐκαιρίας πρὸς ζωὴν, ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ πληρωθέντος ἀντιλήπτου. Ἡ, ἐὰν ὁ φόβος ἀποτύχη νὰ μᾶς κερδίση, ὁ δλέθριος αὐτοῦ σύντροφος, «τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης», δυνατὸν ν' ἀποπειραθῆ νὰ παροδηγήσῃ ἡμᾶς εἰς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν, νὰ παραπείσῃ ἡμᾶς, τοῦτέστιν, νὰ πιστεύσωμεν εἰς παγκόσμιον σωτηρίαν πρὸς αἰωνίαν ζωὴν — ἀποδίδον εἰς τὸν Θεὸν ὑπερηφανίαν, ἣτις ἤθελε κωλύσει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξολοθρεύσῃ τοὺς ἐκουσίως καὶ πεισμώτως ἀσεβοῦντας.

Τὸ «πνεῦμα τῆς πλάνης» φαντάζεται ἑαυτὸ σοφώτερον τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ ὑπαγορεύει εἰς τὸ ἀνθρώπινον λογικὸν ὅτι πρέπει νὰ κρίνῃ τὸν Θεὸν κατὰ τὸ ἴδιον αὐτοῦ κριτήριον καὶ κανόνα, μᾶλλον ἢ νὰ διωρθώσῃ τοὺς ἰδίους αὐτοῦ γνώμονας διὰ τοῦ λόγου τῆς θείας ἀποκαλύψεως. Οὕτω δὲ τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης, τὸ πνεῦμα τοῦ φόβου, τὸ πνεῦμα τῆς δουλείας, τὰ ὁποῖα πάντα εἶναι στοιχεῖα τοῦ πνεύματος τοῦ ἐχθροῦ, τοῦ ἀνιέρου καὶ ἀκαθάρτου πνεύματος, ποικιλοτρόπως ἀγωνίζονται νὰ διαψεύσωσι τὰς διακηρύξεις τοῦ πνεύματος τῆς ἀληθείας, αἵτινες δηλοῦσιν ὅτι, «ὁ Ἰησοῦς Χριστός, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἐγεύσατο θανάτου ὑπὲρ παντὸς ἀνθρώπου», καὶ ὅτι ἡ εὐλογητὴ εὐκαιρία ὅπως πᾶς τις συμμορφωθῆ πρὸς τὸν θεῖον κανόνα καὶ θέλημα θέλει ἐπεκταθῆ εἰς πᾶν κτίσμα, καὶ ὅτι ὁποῖαν πᾶς τις φθάσῃ εἰς πλήρη ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας τότε κριθήσεται διὰ ταύτης, καὶ ἢ θέλει κριθῆ ἄξιος αἰωνίου ζωῆς, ἢ θὰ καταδικασθῆ εἰς αἰώνιον ὄλεθρον, τὸν δεῦτερον θάνατον. «Ἐκ τούτου γινώσκομεν τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας καὶ τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης». — Α. Ἰωάν. δ'. 5. 6. Πράξ. γ'. 23

Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀγιωσύνης, εἶναι πνεῦμα χαρᾶς καὶ εἰρήνης εἰς πάντας τοὺς λαμβάνοντας αὐτό, ἀναλόγως τοῦ μέτρου καθ' ὃ λαμβάνουσιν αὐτό, — καὶ καθ' ὅσον ὁμοφωνοῦσι πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα καὶ τὸν θεῖον Λυτρωτὴν, ὅστις ἔχει τὸ αὐτὸ φρόνημα ἢ διάθεσιν. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου ἄγει εἰς πίστιν εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ τὸ δὲ πνεῦμα τῆς πλάνης ἄγει πρὸς ἀντίθετον διεύθυνσιν, εἰς

ἀπιστίαν εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς ἀνθρωπίνους θεωρίας, προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίας — εἰς τὸ πιστεύειν πράγματα τὰ ὅποια ὁ Θεὸς δὲν ἐλάλησε, καὶ τὰ ὅποια εἶναι ὅλως παράλογα εἰς τοὺς ἔχοντας τὸ «ἅγιον Πνεῦμα», «τὸ Πνεῦμα τοῦ σωφροτισμοῦ». Τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ἄγει εἰς ἐνέργειαν καὶ δρᾶσιν ἐν τῷ θείῳ ἔργῳ, ἐκτιμῶν μεγάλως τὸ προνόμιον τοῦ νὰ εἶναι καθ' οἰονδήποτε βαθμὸν συνεργάτης τοῦ Θεοῦ. Τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης, ἀπεναντίας, εἶναι «πνεῦμα νυσταγμοῦ» καὶ ἀδιαφορίας καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐπίγεια, — ἀμεριμνησίας καὶ ἀμελείας διὰ τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν καὶ τὸν δεσμὸν τῆς ἀγάπης αὐτῆς, πνεῦμα ἐνδιαφέροντος δὲ καὶ φροντίδος διὰ τοὺς ἀνθρωπίνους οργανισμοὺς καὶ τοὺς δεσμοὺς τῶν συμβόλων τῆς πίστεώς των, τῶν «πιστεύω» των. — Ρωμ. ια'. 8.

ΤΟ ΠΡΟΣ ΦΘΟΝΟΝ ΕΠΙΠΟΘΟΥΝ ΠΝΕΥΜΑ.

Ὡς ἤδη παρατηρήσαμεν, τὰ ἀφιερωμένα τέκνα τοῦ Θεοῦ — τὰ ἐκ Πνεύματος γεγεννημένα «νέα κτίσματα», εἶναι ἐν τῷ παρόντι διττὰ ὄντα τὸ νέον, τὸ μὴ ἀναπτυχθὲν εἰσέτι τελείως, τὸ μὴ εἰσέτι «γεννηθέν», καὶ μὴ ἔχον εἰσέτι κατάλληλον σῶμα, ζῆ εἰς τὸ παλαιὸν σῶμα τῆς σαρκός, ὅπερ λογίζεται νεκρὸν — ἠχμαλωτισμένον ὑπὸ τοῦ ἀνακαινισθένος θελήματος διὰ τὴν ὑπηρεσίαν καὶ χρῆσιν αὐτοῦ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀναπτύξεώς του. (Τοῦτο ὁμῶς δὲν συνεπάγεται ὅτι οἱ Χριστιανοὶ συνίσταται ἐκ δύο φύσεων, διότι τὸ τοιοῦτον ἀντίκειται εἰς τὰς Γραφάς, δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῶν Γραφῶν) Τὸ νέον πνεῦμα, ὁ «νοῦς», τὸ φρόνημα τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀγία θέλησις ἢ διάθεσις καὶ μόνον ἀναγνωρίζεται παρὰ Θεοῦ, καὶ αὕτη καὶ μόνον δέον νὰ ἀναγνωρίζηται παρὰ τῶν «ἀγίων ἀδελφῶν, τῶν οὐρανίου προσκλήσεως μετόχων» : οὐχ' ἥτιον ὁμῶς διαρκῆς διαμάχη ὑφίσταται μεταξὺ τῆς νέας διαθέσεως ἢ κλίσεως τῆς ἐκ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ γεγεννημένης καὶ τοῦ παλαιοῦ πνεύματος ἢ διαθέσεως τῆς πεπτωκυίας ἡμῶν σαρκός. Ἐνίοτε δὲ ἐν ταῖς Γραφαῖς ἢ ἐναντία θέλησις ἢ διάθεσις τῆς σαρκός ἡμῶν ὀνομάζεται τὸ πνεῦμα ἡμῶν, ὡς ὅταν ἀναγινώσκωμεν, «Δο-

κεῖτε ὅτι κενῶς ἡ Γραφή λέγει, Πρὸς φθόνον ἐπιποθεῖ τὸ πνεῦμα ὃ κατώκησεν ἐν ἡμῖν» ; [« Ἐν ἡμῖν, τοῦτ' ἔστιν ἐν τῇ σαρκὶ ἡμῶν, οὐκ οἰκεῖ ἀγαθόν»]. — Ἰάκωβ δ'. 5.

Τὸ νέον πνεῦμα, τὸ νέον κτίσμα, τὸ ἐκ τοῦ ἁγίου Πνεύματος τῆς ἀγάπης γεγεννημένον, δὲν φθονεῖ καὶ, ὡς εἶναι γεγραμμένον, « Ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ (δὲν φθονεῖ), οὐ περπερεύεται », κλπ. (Α. Κορινθ. ιγ'. 4). Ὅποιανδῆποτε, λοιπόν, εὐρίσκωμεν τὸ πνεῦμα τοῦ φθόνου, τοῦ μίσους, τῆς ἔριδος ἢ ματαιοδοξίας, καθ' οἷονδῆποτε βαθμὸν διέπον τὰς πράξεις ἢ λόγους ἢ σκέψεις ἡμῶν, τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀσφαλὲς σημεῖον ὅτι τὸ πρῶτον ἡμῶν κακὸν πνεῦμα καταβάλλει καὶ νικᾷ ἡμᾶς ὡς νέα κτίσματα. Καθ' ὅσον δὲ δυνάμεθα καὶ ἀποβάλλομεν ἀφ' ἡμῶν πάντα ταῦτα, καὶ πληρούμεθα διὰ τῶν συσσιτατικῶν τοῦ ἁγίου Πνεύματος — τῆς χρησιότητος, ἀγαθότητος, πραότητος, φιλαδελφίας, ἀγάπης — καὶ αὐξάνομεν κατ' εἰκόνα Χριστοῦ, ὅστις εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ Πατρός, — κατὰ τοσοῦτον πληρούμεθα διὰ Πνεύματος ἁγίου. Δὲν πληρούμεθα βεβαίως διὰ τινος προσώπου — Πνεύματος, ἀλλὰ ἐκ τοῦ πνεύματος, τῆς ἐπιρροῆς ἢ τοῦ θελήματος προσώπου τινός, αὐτοῦ τοῦ Πατρός ἡμῶν Ἰεχωβά, — ἐκ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος τὸ ὁποῖον ἦτο καὶ εἰσέει ὑπάρχει ἐν τῷ Μονογενεῖ Αὐτοῦ Υἱῷ.

Ὁ Απόστολος Παῦλος γράφει ἐπίσης περὶ τῆς ἰδίας διαπάλης ἧτις ὑφίσταται μεταξὺ τοῦ πνεύματος, τῆς διαθέσεως ἢ νοῶς τῆς σαρκὸς ἡμῶν, καὶ τοῦ νέου πνεύματος, τῆς διαθέσεως ἢ φρονήματος εἰς τὸ ὁποῖον ἀνεγεννήθημεν. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦτο ὁ Απόστολος πραγματεύεται ἐξ ἀπόψεως τοῦ πῶς ἡμεῖς λογιζόμεθα παρὰ Κύριον — ὡς ἐὰν ἡ σὰρξ ἡμῶν δὲν εἴμεθα πλέον ἡμεῖς, ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς ἡμῶν, ἡμεῖς δὲ ἀναγνωριζόμεθα μόνον ὡς νέα κτίσματα, τὸ δὲ ἅγιον Πνεῦμα τὸ μόνον ἡμῶν πνεῦμα ἢ διάθεσις. Ἐπὶ τούτου δὲ λέγει: — « Λέγω δὲ, Πνεύματι περιπατεῖτε καὶ ἐπιθυμίαν σαρκὸς οὐ μὴ τελέσητε. Ἡ γὰρ σὰρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ Πνεύματος, τὸ δὲ Πνεῦμα κατὰ τῆς σαρκὸς, ταῦτα δὲ ἀλλήλοισι ἀντίκειται: ἵνα μὴ ἅ ἐὰν [σεῖς τὰ νέα κτίσματα] θέλητε ταῦτα ποιῆς » — τῆς διηνεκοῦς ἐναντιώσεως ἢ ἀπαιτηλότητος

τῆς σαρκὸς ἡμῶν οὐσης κωλύματος, ἐμποδίου εἰς ἡμᾶς πρὸς ἐπιτέλειαν τελείων πράξεων, καίτοι, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, τὸ τοιοῦτον δὲν ἐμποδίζει τὸ νὰ γείνωμεν δεκτοὶ παρὰ τῷ Θεῷ ὡς «νέα κτίσματα», τῶν ὁποίων ἡ καρδία, τὸ πνεῦμα, αἱ προθέσεις, εἰσὶν ἅγια καὶ εὐπρόσδεκτα εἰς τὸν Πατέρα ἐν τῷ Ἁγαπημένῳ. — Γαλι. ε'. 16, 17.

ΔΙΔΑΚΤΟΙ ΘΕΟΥ ΔΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

Ἐκ τῶν ὄσων μέχρι τοῦδε ἐμάθομεν περὶ τοῦ Πνεύματος τοῦ Κυρίου καὶ τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ διὰ τῆς διαφωτιστικῆς ἐπιρροῆς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ νοῦ των, τῆς διασκεδάσεως τῆς πλάνης, καὶ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Λόγου, παρέχοντος οὕτω τὴν ζῶσαν ἀλήθειαν, εἴμεθα ἤδη εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσωμεν καὶ ἐκτιμησωμεν τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου : « Ἄ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου [τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου] οὐκ ἀνέβη, ὅσα ἠτοιμάσεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Ἡμῖν γὰρ ἀπεκάλυψεν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Πνεύματος τὸ γὰρ πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ, καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ » (Α. Κορθ. β'. 9, 10). Ὁ ἕκ μεθερμηνευόμενον, καθυποτάξαντες τὴν θέλησιν ἡμῶν εἰς τὸν Κύριον, ὅπως διδαχθῶμεν παρ' αὐτοῦ, καὶ βαδίσωμεν εἰς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, περιήλθομεν εἰς ἀρμονίαν πρὸς τὴν θέλησιν, τὸν νοῦν, τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ, καὶ εἴμεθα οὕτως εἰς θέσιν ἐκ τῆς νέας ταύτης ἀπόψεως, — τῆς ἀπόψεως τοῦ νέου νοῦ, ὀρθῶς κατευθυνομένου — νὰ βλέπωμεν τὰ πράγματα ὑπὸ νέον φῶς — διότι τὰ πάντα δι' ἡμᾶς ἐγέναντο νέα. Ὁ νέος νοῦς, ἡ νέα θέλησις, διεγείρει καὶ παρακινεῖ ἡμᾶς νὰ ἐρευνῶμεν τὰ βάθη, τὰ βαθέα πράγματα ἢ ζητήματα τοῦ Θεοῦ, νὰ μελετῶμεν τ. ἔ. καὶ ἐρευνῶμεν τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅπως δύναμεθα νὰ γνωρίζωμεν καὶ ἐκτελῶμεν τὸ θέλημα Αὐτοῦ ὡς εὐπειθεῖς υἱοί. Ἐχοντες δὲ τὸ νοῦν ἢ τὸ πνεῦμα τοῦ Πατρὸς ἡμῶν, θὰ παρέχωμεν προσοχὴν εἰς τὰς διδασκαλίας καὶ ὁδηγίας αὐτοῦ, ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, καὶ θὰ ζητῶμεν νὰ περιπατῶμεν ἐν ἁομονίᾳ πρὸς τὸ θέλημα αὐτοῦ. « Τίς γὰρ οἶδεν ἀνθρώ-

πων, νοῦν [θέλησιν, σχέδια τὰ τοῦ ἀνθρώπου], εἰμὴ τὸ πνεῦμα [ὁ νοῦς] τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἐν αὐτῷ ; οὕτως καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ» (Α΄ Κορθ. β΄. 11). Τοῦτέστιν, ὡς οὐδεὶς ἄνθρωπος δύναται νὰ γνωρίζῃ τὸν νοῦν καὶ τὰ σχέδια ἄλλου τινὸς ἀνθρώπου, εἰμὴ καθ' ὅσον ταῦτα ἀπεκαλύφθησαν εἰς αὐτὸν, τοιοῦτοιτρόπως οὐδεὶς δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὸν θεῖον νοῦν, καὶ τὸ θεῖον σχέδιον, ἐκτὸς μόνον ἐὰν προσαρμόσῃ ἑαυτὸν πρὸς τὸν θεῖον νοῦν, ἐὰν λάβῃ τὸ ἅγιον Πνεῦμα.

« Ἡμεῖς δὲ ἐλάβομεν τὸ Πνεῦμα [τὸν νοῦν, τὴν διάθεσιν ἢ θέλησιν] τὸ ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἵνα εἰδῶμεν τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ χαρισθέντα ἡμῖν ... ψυχικὸς δὲ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ μωρία γὰρ αὐτῷ ἐστὶ, καὶ οὐ δύναται γνῶναι, ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται». Ταῦτα καταννοοῦνται παρ' ἐκείνων καὶ μόνον, οἵτινες ἔχουσι τὸ Πνεῦμα ἢ τὸν νοῦν τοῦ Θεοῦ, τὸ Πνεῦμα τοῦ σχεδίου αὐτοῦ, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας. Πάντες οἱ τοιοῦτοι δεόν νὰ ἔχωσι κλίσεις καὶ διαθέσεις συμφώνους πρὸς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἐφ' ὅσον κατανοοῦσι τὰς ἀρχὰς ταύτας, καὶ ἀνάγκη νὰ ἐπιζητῶσιν ὅπως καθ' ἡμέραν μανθάνωσι καὶ γνωρίζωσι περισσότερο καὶ περισσότερο περὶ τοῦ νοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔχωσι περισσότερο ἐκ τοῦ Πνεύματος ἢ τῆς διαθέσεως Αὐτοῦ. Οἱ τοιοῦτοι εὐπειθεῖς καὶ ὑπήκοοι υἱοὶ πληροῦνται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκ τοῦ Πνεύματος τῆς ἀληθείας, καὶ τοῦ Πνεύματος τῆς εἰς τὴν ἀλήθειαν ὑποταγῆς. Ἄλλὰ δὲν φθάνωσιν οὗτοι εἰς τὴν τοιαύτην κατάστασιν συγκρίνοντες τὰ πνευματικὰ πρὸς τὰ φυσικά, ὡς ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος εἶναι διατεθειμένος νὰ πράξῃ, ἀλλ' ἀκολουθοῦντες τὴν θεῖαν συμβουλήν, καὶ « συγκρίνοντες πνευματικὰ πνευματικοῖς » (Α΄ Κορθ. β΄. 13). « Ὁ δὲ πνευματικὸς [ἐκεῖνος ὅστις ἔλαβεν τὸν θεῖον νοῦν ἢ Πνεῦμα] ἀνακρίνει μὲν πάντα, [εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐννοῇ καὶ δεόντως ἐκτιμᾷ τὰ τε πνευματικὰ καὶ ἀνθρώπινα πράγματα ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ θείου σχεδίου], αὐτὸς δὲ ὑπ' οὐδενὸς ἀνακρίνεται ». Οὐδεὶς φυσικὸς ἄνθρωπος δύναται νὰ ἐννοήσῃ ἢ κρίνῃ ὀρθῶς τὰ ἐλατήρια τὰ ὁποῖα ὠθοῦσι τὸν πνευματικὸν νοῦ ἀνθρώπου, τὸ « νέον κίσμα », ὅπως προθύμως καὶ ἐκουσίως θυσιάσῃ πρᾶ-

γματα πολῦτιμα εἰς τὸν φυσικὸν ἄνθρωπον, διὰ ἐλπίδας καὶ προσδοκίας, αἱ ὁποῖαι, διὰ τὸν δεύτερον, εἶναι πράγματα ἀνυπαρκτα καὶ παράλογα. Τούτου ἕνεκα, οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Κύριου «λογίζονται ὡς μωροὶ» ὑπὸ τῶν κοσμικῶν, ἢ τῶν ἐχόντων τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου ἀνθρώπων. — Α. Κορθ. β'. 12 — 16 δ'. 10.

Ο ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ.

Ἡ διὰ τῆς λέξεως «Παράκλητος» μεταδιδομένη ὀρθὴ ἰδέα εἶναι ἡ τῆς βοηθείας, ἐνθαρρύνσεως, ἐνισχύσεως. Ἡ ἐπαγγελία ὅθεν τοῦ Κυρίου ἡμῶν συνεπήγειτο οὕτως ὅτι, τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ὁ Πατὴρ ἤθελεν ἀποστείλει ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ, ἤθελε παραμένει πλησίον τῶν ἀκολουθούντων αὐτὸν βοήθεια ἐτοιμοτάτη διὰ πάντα καιρὸν ἀνάγκης, — ἡ ἁγία δύναμις διὰ τῆς ὁποίας ἤθελεν ὁδηγήσει καὶ διευθύνει τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ ἰκανώσει αὐτοὺς «να βαδίζωσιν διὰ πίστεως, καὶ οὐχὶ δι' ὄψεως. Πράγματι δὲ, ὁ Κύριος, ἡμῶν δίδει ἡμῖν νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι πᾶσαι αἱ διακονίαι καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ Πνεύματος εἶναι διακονίαι καὶ χαρίσματα αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, εἰπὼν, «Οὐκ ἀφήσω ἡμᾶς ὀρφανούς, ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς» (Ἰωάν. ιδ'. 18), ταυτίσας οὕτω τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον πρὸς ἑαυτὸν. Εἴ τις Πνεῦμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει οὗτος οὐκ ἔστιν αὐτοῦ» — καὶ δὲν ἔχει τὸν παράκλητον, τὴν θεϊαν βοήθειαν.

Ἡ δύναμις αὐτῆ τοῦ Θεοῦ εἶναι μεθ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ἕκαστος ὁμῶς λαμβάνει τὴν ἑαυτοῦ μερίδα τῆς ἁγίας ταύτης ἐπιρροῆς προσωπικῶς — δι' ἀτομικῆς αὐτοῦ συσχετίσεως πρὸς τὰ μέσα τοῦ Πνεύματος. Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ εἶναι τὸ κύριον μέσον τοῦ Πνεύματος τῆς ἀληθείας' ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ μετὰ τῆς ἀληθείας συνδεόμενοι καὶ ἔχοντες τὸ πνεῦμα αὐτῆς χρησιμοποιοῦνται ὡσαύτως ὡς μέσα διὰ τῶν ὁποίων τὸ Πνεῦμα βοηθεῖ καὶ ἐπιδρᾷ ἐπὶ ἄλλων.

Ἡ δύναμις ἢ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀόρατον εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα ταύτης εἶναι ἀπτά καὶ ὄρατά. Τοῦτο δύναται νὰ ἐξεικονισθῇ διὰ τοῦ ἡλεκτρι-

κοῦ ρεύματος ἐπὶ τοῦ χαλκίνου σύρματος. Τὸ ρεῦμα εἶναι ὅλως ἀόρατον, τὴν σιγμὴν ὁμῶς καθ' ἣν τὸ βαγόνιον, καταλλήλως ἐφωδιασμένον διὰ κινητῆρος, τίθεται εἰς ἐπαφήν μετὰ τοῦ σύρματος, μέσῳ τῆς ράβδου ἢ τῆς μικρᾶς ἠλεκτριμαξίας, ἡ δύναμις αὕτη ἐκδηλοῦται διὰ τῆς κινήσεως τοῦ βαγονίου. Τὸ ἴδιον ρεῦμα, ἄλλως πως διατιθέμενον, φωτίζει τὸ βαγόνιον, καὶ κατ' ἄλλην τινὰ ἐπινόησιν πάλιν ἐφοδιάζει αὐτὸ μὲ θερμανοῖν, καὶ προσέτι, καθ' ἄλλην διάφορον ἐφεύρεσιν τὸ αὐτὸ ρεῦμα ἐπικοινωνεῖ μετὰ τοῦ τηλεγράφου ἢ τηλεφώνου. Πάντα ταῦτα εἶναι εὐεργετήματα τοῦ ρεύματος ὑπὸ ἀναλόγους διατάξεις καὶ διευθετήσεις τῆς χρήσεώς του ἐντιούτοις, ἀφ' ἑτέρου, τὸ ἴδιον ρεῦμα δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς θανατηφόρος ἐπιρροή ἢ δύναμις, ὡς συμβαίνει μὲ τὴν ἠλεκτρικὴν ἔδραν τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων. Τοιοῦτοτρόπως καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, εἶναι ἡ πνευματικὴ ἐνέργεια ἢ δύναμις τοῦ Θεοῦ—κινεῖ, φωτίζει, θερμαίνει καὶ διδάσκει πάντας ὅσοι, ἐκπληροῦντες ἐν ἑαυτοῖς τοὺς προσήκοντας ὁρους, προσέρχονται εἰς συνάφειαν μετ' αὐτοῦ διὰ τῶν καταλλήλων αὐτοῦ μέσων καὶ δύναται ὁμοίως νὰ ἐπιφέρῃ θάνατον—τὸν Δεύτερον Θάνατον, εἰς πάντας τοὺς ἐκουσιῶς ἁμαρτάνοντας. Πόσον ἐπάναγκες εἶναι, λοιπόν, ὅπως ἕκαστον τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ ἔχη τὴν προσήκουσαν **ἐξόρτυσιν** ἢ ἐξοπλισμὸν καὶ τὴν δέουσαν **συγκοινωνίον**, ὅπως πληροῦται οὕτω πνεύματος, καὶ καθίσταται ἐνεργὸς καὶ δραστήριος εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν!

Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης πάλιν οὐδὲν τῶν ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὡς ἄλλου παρηγόρου, ἢ βοηθοῦ ἢ ἀνισχύοντος, συνεπάγεται τὴν ἰδέαν τῆς ὑπάρξεως ἄλλου Θεοῦ, ἄλλου προσώπου Τριάδος Θεῶν. Πάντα τὰ ἐν σχέσει πρὸς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἀποδεικνυοῦσι τὸναντίον οὐ τὸ παρηγοροῦν ἢ ἐνισχύον ἅγιον Πνεῦμα, εἶναι τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ **Εἰς Ἰωάν. ιδ' . 18 καὶ 23**, ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς ἀναφέρονται ὡς οἱ μόνοι οἵτινες ἐνισχύουσιν, ὁδηγοῦσι καὶ παρηγοροῦσι τὴν Ἐκκλησίαν, — διὰ τοῦ Πνεύματος. Οὕτως ἐπίσης ὅποτις ὁ Κύριος ἡμῶν διεκήρυξεν, « Ἴδού ἐγὼ μετ' ἡμῶν εἶμι

πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος— ἐσήμαινεν ὅτι ἤθελεν εἶσθαι διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ οὐχὶ ἐν σαρκί. Ὅσον δ' ἀφορᾷ περὶ τῶν ἀρσενικῶν ἀντιωνυμιῶν οὗτος ἐκεῖνος, αὐτός, κλπ, ὧν γίνεται χρῆσις ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ἅγιον Πνεῦμα, περὶ τούτων εἶπομεν ἤδη εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος κεφαλαίου. *

**«ΕΚΕΙΝΟΣ ΟΔΗΓΗΣΕΙ ΥΜΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΠΑΣΑΝ»**

Ὁ Κύριος ἡμῶν ὑπέδειξε τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, «τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας», ἤθελεν ἔλθει εἰς τὸν λαὸν αὐτοῦ, εἰπὼν, «τὰ ῥήματα ἃ ἐγὼ λελάληκα ὑμῖν πνεῦμα ἐστὶν καὶ ζωὴ ἐστὶ». Ὁ ἐστὶ, οἱ λόγοι οἱ ἐμοὶ ἐκφράζουσι τὸν νοῦν, τὸ θέλημα, τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Τούτου ἕνεκα καὶ ἡμεῖς ἐλάβομεν πρὸ ὀφθαλμῶν ὡς ἀπαραίτητον ὄρον πρὸς ἀνάδειξιν ἡμῶν ὡς νικητῶν, τὴν μελέτην τοῦ Λόγου τῆς ἀληθείας. Ἀκούομεν ὄθεν τὴν προτροπὴν τοῦ Κυρίου, «ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς». Ἀκούομεν ἐπίσης τοῦ Ἀποστόλου Παύλου συνιστῶντος τὴν εὐγενῆ συμπεριφορὰν τῶν Βεροιαίων, διότι «καθ' ἡμέραν ἀνέκρινον τὰς Γραφάς». Καὶ πάλιν ἀκούομεν τοῦ ἰδίου, λέγοντος, «Δεῖ περισσοτέρως προσέχειν ἡμᾶς τοῖς ἀκουσθεῖσι [λόγοις]» καὶ ἀφ' ἑτέρου ἔχομεν τὴν πρὸς τὸν Τιμόθεον προτροπὴν αὐτοῦ, ἧτις διβεβαιοῖ ἡμᾶς ὅτι, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι «ὠφέλιμος, ἵνα ἄριστος ἦ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρισμένος». Ὡσαύτως δὲ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὅστις διακηρύττει ὅτι «ἔχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον [τῆς θείας ἀποκαλύψεως], ᾧ καλῶς ποιεῖτε προσέχοντες». — Ἰωάν. ε'. 39, Πράξ. ιζ'. 11, Ἐβρ. β'. 1, Β. Τιμόθ. γ'. 17. Β'. Πέτρ. α'. 19.

Ἡ ὑπόσχεσις τῆς «πληρώσεως διὰ πνεύματος ἁγίου,» ἡ νοῦ τοῦ Θεοῦ, δὲν γίνεται πρὸς τοὺς ἔχοντας ἀπλῶς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ; οὐδὲ πρὸς ἐκείνους οἵτινες ἀναγινώσκου-

(*) Ἴδε σελίδας 209—210

σιν ἀπλῶς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἀφορᾷ τοὺς ἐρευνῶντας θερμῶς τὸν θεῖον Λόγον, τοὺς ἐπιζητοῦντας νὰ ἐννοήσωσιν αὐτὸν, καὶ οἵτινες, καταανοοῦντες αὐτὸν, προθυμοποιοῦνται καὶ σπεύδουσι νὰ ὑπακούσωσιν αὐτὸν. Ἐὰν θέλωμεν νὰ πληρωθῶμεν διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, ἀνάγκη νὰ πίνωμεν εἰς χορτασμὸν ἐκ τῆς πηγῆς τῆς ἀληθείας — ἐκ τοῦ Λόγου αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ τὰ γῆινα ἡμῶν σκευὴ εἰσὶν ἀτελεῖ, διαρρέοντα, εἶναι πολὺ εὐκόλον νὰ διολισθήσωσιν ἀπ' αὐτῶν τὰ πνευματικὰ πράγματα (Ἐβρ. β'. 1), ὁπότε τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖον περιβάλλει ἡμᾶς διαρκῶς, ἐφορμᾷ ἀμέσως ἐντὸς, ὅπως καταλάβῃ καὶ πληρώσῃ τὸ κενόν. Ἀληθῶς δὲ, διαρκῆς πίεσις προσγίνεται ἐκ μέρους τοῦ πνεύματος τοῦ κόσμου ἐπὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, τείνουσα νὰ ἐκτοπισθῇ τὸ νέον πνεῦμα, τὸν νέον νοῦν, τὸ Πνεῦμα ἢ τὴν διάθεσιν τῆς ἀγιωσύνης. Ὡς ἐκ τούτου ἀπόκειται εἰς πάντα τὰ πιστὰ νέα κίσματα τοῦ Κυρίου νὰ παραμένωσι λίαν ἐγγὺς τῆς πηγῆς τῆς ἀληθείας, πλησίον τοῦ Κυρίου, καὶ πλησίον τοῦ Λόγου αὐτοῦ, ἵνα μὴ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ σβεσθῇ, καὶ ἀντ' αὐτοῦ πληρωθῶμεν διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ κόσμου.

Εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον νὰ ἐπισιτήσωμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰς τὸ ὁ,υ, καίτοι ἢ γνῶσις τῆς ἀληθείας, ἢ γνῶσις τῶν Γραφῶν, εἶναι σπουδαία καὶ οὐσιώδης ὅπως εἶναι τις κάτοχος τοῦ Πνεύματος τῆς ἀληθείας, οὐχ ἥτιον ὅμως εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι τις κάτοχος μεγάλης γνώσεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, χωρὶς νὰ ἔχη ποσῶς ἐκ τοῦ Πνεύματος τοῦ νὰ λάβῃ τις τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας σημαίνει νὰ διατελῇ ἐν ἐγκαρδίῳ ἁρμονία πρὸς τὴν ἀλήθειαν, νὰ εἰσέλθῃ εἰς διανοητικὴν ὁμοφωνίαν καὶ σύμπραξιν μὲ τὸ ἐν τῷ λόγῳ ἐκδηλούμενον θεῖον θέλημα. Ὁ ὅρος δὲ οὗτος δύναται νὰ ἐκπληρωθῇ κατὰ ἓνα τροπὸν καὶ μόνον : διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ὡς τοῦ Ἀντρωτοῦ καὶ δικαιοῦ ἡμῶν καὶ δεύτερον, διὰ τῆς ἀνεπιφυλάκτου ἀφιερώσεως ἑαυτῶν εἰς τὸ νὰ ἐκζητῶμεν ὅπως γνωρίσωμεν καὶ πράξωμεν τὸ θέλημα αὐτοῦ.

Ἄλλὰ τὸ « Πνεῦμα τοῦτο τῆς ἀληθείας », τὸ « ἅγιον αὐτὸ

Πνεῦμα» ἢ νοῦς, ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὰ «**χαρίσματα τοῦ Πνεύματος**», οὐδὲ καὶ πρὸς «**τοὺς καρποὺς τοῦ Πνεύματος**», καίτοι ἡ ὑπαρξίς τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου ἐκ τῆς καρδίας παράγει πάντοτε τοὺς δευτέρους, τοὺς «**εἰρηκικοὺς καρποὺς τῆς δικαιοσύνης**», — τὴν πραότητα, ὑπομονήν, χρησιμότητα, φιλαδελφίαν, ἀγάπην, κλπ. Δέον δὲ ν' ἀποκτήσωμεν τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας πρὶν ἢ δυνηθῶμεν νὰ παραγάγωμεν τοιοῦτους καρποὺς ἐν τῇ καθημερινῇ ἡμῶν ζωῇ: εἰς τινὰς δὲ τὸ χρονικὸν διάστημα πρὸς ἀνάπτυξιν φυσικῶν καρπῶν, καλοῦ μεγέθους καὶ γευστικότητος, εἶναι μακρότερον παρ' ὅ,τι ἀναγκαιοῖ δι' ἄλλους ἕκαστος ὁμῶς πρέπει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ἡμῶν, «**ἐν τούτῳ ἔδοξάσθη ὁ Πατὴρ μου, ἵνα καρπὸν πολὺν φέρητε — καὶ γεννήσῃτε ἐμοὶ μαθηταί**». Ὁφείλομεν δ' ἐπίσης νὰ ἐνθυμώμεθα τὴν παραβολὴν τῆς Ἀμπέλου, ἐν τῇ ὁποία οἱ κλάδοι περισιτῶσι καθ' ἓνα ἕκαστον τοὺς ἀφιερωμένους αὐτοῦ μαθητάς. Περὶ τούτων ὁ Κύριος διακηρύττει, «**Πᾶν κλῆμα καρπὸν φέρον ἐν ἐμοὶ ὁ Πατὴρ καθαίρει αὐτὸ, ἵνα καρπὸν πλείονα φέρῃ, καὶ πᾶν κλῆμα ἐν ἐμοὶ μὴ φέρον καρπὸν αἶρει αὐτὸ**» — Ἰωάν. ιε'. 2.

Ὁ Χριστιανὸς εἶναι κλάδος τῆς ἀμπέλου ἀπὸ τῆς συμμῆς τῆς ἀφιερώσεώς του, καὶ γίνεται μέτοχος τοῦ χυμοῦ τῆς ρίζης, μέτοχος τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐν τούτοις, δὲν πρέπει νὰ προσδοκῶμεν ὅτι θέλει καὶ πάραυτα φέρει πάντας τοὺς καρποὺς τοῦ Πνεύματος, ἢ καὶ τινὰς ἐξ αὐτῶν ἐν τῇ τελειότητί των. Τὰ πρῶτα τεκμήρια τῆς σχέσεως αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀμπέλου θέλουσιν εἶσθαι ἡ συσχέτισις αὐτοῦ μετὰ τῶν ἄλλων κλάδων, ἢ συνάφεια αὐτοῦ πρὸς τὴν ρίζαν καὶ αἱ ἐνδείξεις τῆς ζωῆς. Ἀκολούθως, ἕτερογ τεκμήριον ἔσσονται αἱ ἴνες, αἱ ἑλικες τοῦ κλήματος, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιζητεῖται καὶ ἐπιτυγχάνεται ἡ πρόοδος: Μετὸ ταῦτα ἔρχονται τὰ φύλλα, ἢ αἱ ὁμολογίαι καὶ ὅ,τι μετὰ ταύτας δέον νὰ ζητηθῇ πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἄνθος καὶ ἀκολούθως ὁ καρπός. Ἄλλ' ὁ καρπὸς κατ' ἀρχὰς εἶναι καθ' ὑπερβολὴν μικρός, ξυνός καὶ ἄωρος: ἀπαιτεῖται δὲ χρόνος ὅπως ἀναπτύξῃ στα-

φυλὰς μεγέθους καὶ γευστικότητος, εὐπροσδέκτους εἰς τὸν μέγαν Γεωργόν. Τοιοῦτοί εἰσιν «οἱ καρποὶ τοῦ Πνεύματος» τοῦ Χριστοῦ, οἱ προσδοκώμενοι ἐξ ἐκάστου κλάδου τῆς Ἀμπέλου, ἐκ παντὸς μέλους τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ. Ἐὰν δὲ οἱ καρποὶ οὗτοι τοῦ Πνεύματος — ἡ πραότης, ἡ χρησιότης, ἡ ὑπομονή, ἡ φιλαδελφία, ἡ πίστις ἡ ἐλπίς ἡ ἀγάπη δὲν παρουσιασθῶσιν εἰς τὸν κατάλληλον αὐτῶν καιρόν, ὁ κλάδος παύει νὰ θεωρῆται τοῦ λοιποῦ ὡς κλάδος, καὶ, ὡς «παραφνάς», θέλει ἐκκοπῆ ἀπὸ πάσης περαιτέρω υἱοθετήσεως καὶ προνομίου.

Παρατηρήσαμεν ἤδη ὅτι «τὰ χαρίσματα τοῦ Πνεύματος», τὰ χορηγηθέντα παρὰ Κύριον ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, διὰ τὴν ἴδρυσιν καὶ ἐγκατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας, διαφέρουσι τῶν καρπῶν τοῦ Πνεύματος. Τὰ χαρίσματα ἐκεῖνα ἐδίδοτο διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων εἰς τινὰς δὲ μόνον ἐξαιρετικὰς περιστάσεις ἐπήρχοντο αὐτομάτως. (Πράξ. β'. 4, ι. 45). Σίμων ὁ Μάγος, καίτοι βαπτισθεὶς καὶ λαβὼν χάρισμά τι πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ χρῆσιν, δὲν ἠδύνατο νὰ μεταδώσῃ χαρίσματα τοιαῦτα εἰς ἄλλους, καὶ ἠλέγχθη ὑπὸ τοῦ Πέτρου διότι προσέφερε χρήματα ὅπως ἀποκτήσῃ τὴν καθαρῶς ἀποστολικὴν αὐτὴν ἐξουσίαν. (Πράξ. η'. 13—21). Ἐν τῇ αὐτῇ δὲ ἱστορικῇ ἀφηγήσει ἐκτίθεται σαφῶς ὅτι καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Εὐαγγελιστὴς Φίλιππος, καίτοι δυνάμενος νὰ ἐνεργῇ «σημεῖα καὶ δυνάμεις μεγάλας», δὲν ἠδύνατο ὁμοίως νὰ μεταδώσῃ τὰ χαρίσματα τοῦ Πνεύματος, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ μετακαλέσῃ τοὺς Ἀποστόλους νὰ ἐνεργήσωσι τὸ τοιοῦτον ὑπὲρ τῶν προσηλύτων του. Πάντα δὲ ταῦτα συμφωνοῦσι τελείως πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λεγόμενα, ὅτι πολλὰ τῶν τοιοούτων χαρισμάτων ἤθελον «καταργηθῆναι», ἤθελον «παύσειν»: τοῦτο δὲ ἦτο φυσικῶς ἐπόμενονον ὁπότε, ἀποθανόντων τῶν Ἀποστόλων, ἀπέθανον ἀκολούθως καὶ πάντες ἐκεῖνοι εἰς οὓς οὗτοι εἶχον μεταδώσει τὰ «χαρίσματα» ἐκεῖνα. Τὰ «χαρίσματα» ὁμοίως τῆς πίστεως, ἐλπίδος καὶ ἀγάπης, αἱ ὁποῖαι, ὡς ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει, ἤθελον μείνει, δὲν ἦσαν θαυματουργικὰ χαρίσματα, ἀλλὰ «καρποί», αὐξήσεις

εἰς τὴν χάριν, ὡς ὁ ἴδιος ἀλλαχοῦ περιγράφει αὐτοὺς. — Α. Κορ. ιγ'. 8. Ἰωάν. ιε'. 16.

Μεταξὺ τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος ὁ Ἀπόστολος προσδιορίζει εἰδικῶς—(1) ἀποστόλους, (2) προφήτας, (3) διδασκάλους. Τὸ χάρισμα τῶν ἀποστόλων παραμένει εἰσὸτι μεθ' ἡμῶν, καθ' ὅσον ἔχομεν τὰς διδασκαλίας αὐτῶν ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, τόσον πλήρεις καὶ τελείας ὥστε οὐδεμία προσθήκη νὰ παρίσταται ἀναγκαῖα. Ἐντεῦθεν, λοιπόν, οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι οὐδόλως ἔχουσι διαδόχους, καὶ οὐδενὸς τοιούτου εἶναι ἀνάγκη, ἀφοῦ δὲν εἶναι εἰμὴ μόνον «δώδεκα Ἀπόστολοι τοῦ Ἀρνίου», οὔτοι εἶναι «οἱ δώδεκα ἀστέρες», ὁ στέφανος τῆς Ἐκκλησίας ἐν δόξῃ, τῆς Νεας Ἱερουσαλήμ (Ἰωάν. σι'. 70, Ἀποκλ. ιβ'. 1, κα'. 14) Ἐπίσης ἔχομεν εἰσεῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ χάρισμα τῶν προφητῶν ἢ ἔρμηνευτῶν καὶ διδασκάλων, δούλων τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, ὁμιλούντων διαφόρους γλώσσας ἀλλὰ δὲν χορηγεῖ πλέον τὰ χαρίσματα ταῦτα τὸ Πνεῦμα σιγμαιῶς καὶ θαυματουργικῶς, ἄνευ εἰδικῆς πρὸς τοῦτο ἐκπαιδεύσεως καὶ ταλάντου, καὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως ἀποστολικῶν χειρῶν. Τὰ τοιαῦτα θαύματα δὲν εἶναι πλέον ἀναγκαῖα, οὐδὲ χρησιμοποιοῦνται πλέον, ἀναμφιβόλως δὲ οὐχὶ εἰς βαθμὸν τοιούτου ὡς τὸ πρῶτον. Ἀντὶ τούτων δὲ ὁ Κύριος ἐκλέγει τινὰς οἰτινες, δυνάμει τῶν φυσικῶν αὐτῶν προσόντων καὶ τῆς μορφώσεώς των, κρίνονται κατάλληλοι διὰ τὴν ὑπηρεσίαν Αὐτοῦ: ὀφείλομεν οὐχ' ἦτιον νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ κατάστασις τῆς καρδίας εἶναι πολὺ μεγαλειέρας σπουδαιότητος ἐν ὀφθαλμοῖς Κυρίου, παρ' ὅσον πάντα τὰ λοιπὰ προσόντα ἐν συνόλῳ καὶ ὅτι δύναται κατὰ πάντα νὰ χρησιμοποιήσῃ ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἐκλέγει (διότι εἶναι πλήρεις τοῦ Πνεύματος του), ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς εἰδικοί αὐτοῦ δοῦλοι καὶ πρέσβεις: διὰ τῆς προνοίας δ' αὐτοῦ δύναται νὰ παράσχη εἰς αὐτοὺς πᾶσαν βοήθειαν καθ' οἷονδήποτε τρόπον ἤθελε κρίνει εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ, ὡς, ἐπὶ παραδείγματι, εἰς τὸν Μωϋσῆν, τὸν ἐκλεκτὸν αὐτοῦ δοῦλον, ὅστις ἦτο βραδύγλωσσος, ἔδωκε τὸν Ἀαρὼν ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς στόμα αὐτοῦ. Τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ δὲν πρέπει νὰ λησμονῶσιν ὅτι, καίτοι ἡ

διακυβέρνησις ἢ μέθοδος ἥλλαξεν, ὁ αὐτὸς ὁμως Κύριος, διὰ μέσου τοῦ ἰδίου ἁγίου αὐτοῦ Πνεύματος, ὁδηγεῖ καὶ διευθύνει εἰσέτι τὰς ὑποθέσεις τῆς Ἐκκλησίας του ὀλιγώτερον ἐκδεδηλωμένως, ὀλιγώτερον ὁρατῶς κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν, ἀλλ' ὄχι ὀλιγώτερον πραγματικῶς, οὐδὲ μεθ' ὀλιγωτέρας φροντίδος καὶ ἐπιμελείας, ὅσον ἀφορᾷ πάσας τὰς λεπτομερείας τῶν ὑποθέσεων τῆς Ἐκκλησίας του. Πᾶσα δὲ ἡ ποίμνη τοῦ Κυρίου, ὅσοι ὁδηγοῦνται διὰ τοῦ Πνεύματος του καὶ διδάσκονται διὰ τοῦ Λόγου, ὀφείλουσι νὰ κρίνωσιν ἐταστικῶς ἐκείνους οἵτινες φαίνονται ὅτι εἶναι διδάσκαλοι καὶ Εὐαγγελισταί, καὶ παρουσιάζουσιν ἑαυτοὺς ὡς τοιοῦτους. Τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ δὲν ὀφείλουσι νὰ δέχωνται ὡς τοιοῦτους πάντας τοὺς ἐπαγγελλομένους ὅτι εἶναι διδάσκαλοι καὶ εὐαγγελισταί, ἀλλὰ μόνον ἐκείνους τοὺς ὁποίους διακρίνουσιν ὡς ἐνδεδειγμένους παρὰ Κυρίου, ὡς ἔχοντας τὰ χαρίσματα ταῦτα μία δὲ τῶν δοκιμασιῶν καθ' ἃς πρέπει νὰ ἐξελέγχωνται εἶναι τὸ ζήτημα τῆς πιστότητος αὐτῶν εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐὰν κηρύττουσιν οὐχὶ ἑαυτοὺς, ἀλλὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον—ὡς τὴν δύναμιν καὶ σοφίαν τοῦ Θεοῦ εἰς πάντα τὸν πιστεύοντα. Ἐὰν δὲ τις ἔρχηται εἰς ἡμᾶς μὲ ἄλλοιοιὸνδὴποτε Εὐαγγέλιον, προτιρεπόμεθα εἰδικῶς ὅπως μὴ δεζώμεθα τὸν τοιοῦτον ὡς διδάσκαλον τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ νὰ θεωρῶμεν τὸν τοιοῦτον ὡς ὑπηρέτην πλάνης εἴτε ἐν γνώσει εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ του πράττει τοῦτο.

Οὕτω, λοιπὸν, τὸ πνεῦμα ἢ ἡ δύναμις ἢ ἐπιρροή τοῦ Θεοῦ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἢ ἡ ἐπιρροή τῆς ἀληθείας, διδάσκει καὶ παιδαγωγεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ, ὁδηγοῦν αὐτοὺς (ἀμέσως ἢ ἐμμέσως) εἰς τὴν γνώσιν τοῦ Θεοῦ. Τοιοῦτοτρόπως εἶναι ἤδη τὸ μέσον τῆς Καταλλαγῆς ἢ συνδιαλλαγῆς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ θέλει εἶσθαι, παρομοίως σχεδόν, τὸ μέσον τῆς Καταλλαγῆς διὰ τὸν κόσμον εἰς τὸν ἐπερχόμενον αἰῶνα, ὅποτε «τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ Νύμφη [ἢ Ἐκκλησία ἐν δόξῃ] θὰ λέγωσιν Ἐρχου, καὶ λάβε ὕδωρ ζωῆς δωρεάν» — Ἀποκλ. κβ'. 17.